

[Chr. Nielsen.]

og apparater stilles gratis til rådighed af den amerikanske ambassade.

Det, der her allerede er nævnt, omfatter jo langt den væsentligste del af den socialdemokratiske partivirksomhed. Der er jo egentlig kun et eneste område tilbage, nemlig pressen, og mange vil selvfølgelig mene, at det her skulle være ganske unødigt at få dollarstøtte, så længe vi stadigvæk er hundredtusinder over det ganske land, der hver eneste uge, meget mod vor vilje, gennem et tvangskontingent må betale til denne os aldeles uvedkommende presse; men ikke desto mindre, trods de millioner, vi gennem år og dag fylder i foretagendet, modtager den socialdemokratiske presse økonomisk støtte af amerikanerne. Det sker bl. a. ved, at den kulørte side, som bladet begyndte at køre med for godt et års tid siden, og som nu er en fast bestanddel af bladet en gang om ugen, er overladt den socialdemokratiske presse kvit og frit igennem den amerikanske ambassade; ikke en øres udgift har man derpå. Enhver med lidt kendskab til presseforhold vil vide, at en side af den art er en temmelig dyr historie, og når den socialdemokratiske presse får den foræret kvit og frit fra amerikanerne, er det derfor en betydelig økonomisk støtte til bladet.

Mon ikke disse oplysninger skulle være tilstrækkelige til at fastslå, at dersom lovforslagets oprindelige § 101 var blevet bibeholdt, ville socialdemokratiets dollarstøttede virksomhed have været strafbar? Så langt er partiet moralsk og politisk sunket i 1952 — og så er der vel egentlig kun grund til at tilføje, at det, man anså for en kriminel foreteelse og strafbart ved lovens forelæggelse for nogle måneder siden i folkettinget, i dag hverken er blevet mindre kriminelt eller mindre strafbart, fordi man af gode grunde stryger paragraffen. Men når man altså gør det, vel vidende om det forhold, som eksisterer, så er ånd og mening i det foreliggende forslag ikke til at tage fejl af, så passer dette forslag til de allerede nævnte drøftelser i A-pagtrådet som hånd i handske, så er det et forslag, der tager sigte på bl. a. at registrere og ramme kommunister og modstandere af A-pagten.

Jeg har bemærket mig, at justitsministeren i forbindelse med dette spørgsmål i

folkettinget har sagt — det findes på sp. 3345 —:

„Ingen her i landet registreres af politiet blot på grund af sin politiske overbevisning.“

Jeg kunne tænke mig, at der har været adskillige indflydelsesrige personer, der før det tyske overfald i 1940 ville have stået frem og sagt nøjagtig det samme. Her er det dog forlængst sivet ud, at man havde tilvejebragt endog meget omfattende registreringer. Nøjagtig det samme gentager sig i dag, selvom ministeren nok så meget forsikrer, at det ikke passer. Men inden ministeren nu farer til og gentager sin forklaring fra folkettinget, kunne jeg godt lide at få klarhed over følgende: dersom man skal tro på, at der ikke findes politiske kartoteker i Danmark, efter hvilket system går man da frem, når man på politigården skal udvælge de telefoner, som skal aflyttes? Det er jo nemlig ingen tilfældig eller uskyldig spøg, man her har for. Med den kolossale lyttecentral, som er oprettet her i byen, med mange, yderst moderne stålbandsoptagere, og hvor man udenom telefoncentralerne kan koble i hundredvis af telefoner på, må man bestemt regne med, at der findes regler, som man går frem efter for at finde dem, som skal være ofre for spionage.

Det er sikkert fremgået af mine bemærkninger, at jeg ikke gør mig nogen illusioner om, at ministeren skal stå frem her og fortælle noget om de ulovligheder, der på dette område foregår. Jeg skal derfor tillade mig at nævne et enkelt eksempel, som jeg har fået kendskab til, og som viser de metoder, politiet i dag anvender. Jeg deltog for nogen tid siden i et større møde i provinsen. Mødeledelsen havde bestilt en lang række hotelværelser til deltagerne og gjort det i mødets navn. Om morgenen, da jeg kom ned fra mit hotelværelse og ville aflevere min hotelblanket, var der en hel del folk ved skranken i det øjeblik; portieren havde travlt, og da han endelig fik min blanket, kom der den bemærkning fra ham: „Nå, det er sandt, det er en fra mødet, den skal over i den bunke.“ Jeg studsede noget over den bemærkning og spurgte, om vi skulle sorteres. Til min store overraskelse fik jeg det svar, at politiet havde anmodet hotellet om at gøre en bemærkning på alle de skemaer, som hidrørte fra deltagerne i det nævnte møde.